

ΑΔΑΚΟΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΤΕ ΒΑΛΕΤΤΑ

(Ο πιο βέβαιος άνθρωπος του κόσμου)

γυθιώμε, έχει μείνει σάν παρδόση στην Νεάπολη της Γαλιτίας και οι Ναπολιτάνοι φτάνουν τρεις φορές στον κόρφο τους, όταν τη διαγορνάν.

Ο πρίγκιπς αυτός είχε μεγάλα αναδιπλασιασμένα μάτια, πολύ λεπτά χείλη και ζαχρή μύτη. Η μητέρα του δεν εδύχισε να τον ιδεί. Πέθανε πάνω στη γέννησή του, έπρεσε το πρώτο θέμα της ανθρωποπόκτουνο δυνάμεως του.

Μετά το θάνατο της μητέρας του ντέ Βαλεττά, ζήτησαν μιά τροφή για το νεογέννητο, και βρήκαν μιά θορία και λεβεντόσομη χωριζή από τα περίχωρα του Νετκούνο. Μόλις όμως τ'όνα χείλη του μοροδι άγγιξαν το στήθος της χωριζής, το γάλα της έστειρεψε άμείσως! Και άναγκασθήκαν να θρέψουν το μορδι με το γάλα μιάς κασιζιάς...

Όταν ο πατέρας του ντέ Βαλεττά, ο όποιος ήταν τότε πρεσβευτής του βασιλέως της Νεαπόλεως στην Τοσκάνη, έμαθε το θάνατο της γυναίκας του και τη γέννηση του παιδιού του, έπεσαν να χωριζή στην Νεάπολη. Κατέβηκε λοιπόν στο μέγαρο του, έκλαψε την άκατημένη του σύζυγο, φίλησε σάν καλός πατέρας το νεογέννητο του και κατόπιν πήγε να υποβάλει τα σέρη του στον βασιλέα. Μα ο βασιλεύς τον δέχτηκε πολύ άσχημα γιατί είχε έγκαταλείψει, χωριζή την άδού του, τη θέση του. Ο διασηκόμενος πρίγκιπς δικαιολογήθηκε όπως μοροδιζε δηγηθήκε τι του είχε συμβεί. Ο βασιλεύς όμως έμεινε άπεταλείσιτος και τον έταρε!

Η άτυχία αυτή έλάττωσε κάπως την άγάπη του πρίγκιπς για το γυό του αυτόν κι' έγινε άφορηή να στρέψη όλη του την σμηπαίθεια προς τον πρωτότοκο του. Γιατί ο μικρός πρίγκιπς ντέ Βαλεττά είχε και μεγαλύτερο αδελφό, και σ' αυτόν τον πρωτότοκο άνήκαν όλα, και ο τίτλος της έθνευσίας και η τιμή και τα πλοήθη του πατέρα, σίμωφανα με τους κληρονομικούς νόμους της εποχής. Όσαν άφορα το μικρότερο, αυτόν ο πατέρας του, μόλις ζεπειταίχθηκε λιγάκι, άπεφάσισε να τον κάμη κληρικό.

Έπιγαν λοιπόν το μικρό πρίγκιπς στο σεμνάριο. "Άλλά την ίδια μέρα όλα τα παιδιά της τάξεως του έπαθαν από ευλόγια! Σμημώισσε ότι σ' όλο αυτό το διάστημα ο μικρός πρίγκιπς δεν είχε πάθη τίποτε. Μεγάλωνε σά μπουμπουκιά και γινότανε ένα ξυπνο και χαριτωμένο άγόρι.

Στά μαθημάτια ζεπερονοδες έλους συμμηθάς του Μόνο μιά φορά, έφυγε να πάρη κάποιος άλλος το τρώπο βοαβείο. Την ώρα όμως που ο μαθητής αυτός προχωρούσε στην έδρα του διευθυντού για να πάρη το βραβείο του, ακόνταψε κατά ένα περίεργο τρώπο και έστασε το πόδι του!...

"Εν τώ μεταξεί, ο μικρός πρίγκιπς είχε γίνη παιά σωστός νεανίας. "Αν και ήταν δέ κλεισμένος μέσα στο σεμνάριο, ωστόσο ο κοσμικός θόρυβος έφθανε ίσασμε τ' αυτόν του, και λαχταρούσε, όταν κάποτε έβγαινε περίτα με τους συμμηθάς του, κι' έβλεπε όφρατες κωριές να γυρίζουν με τα κομμάτια τους άμάξια και όφρασις νέους καρβάλλα έπάνω σε ζωρηά και μεγαλόσομα όλοια, έρωτοζεύγαρα να τρέχουν στις έσοξές με κινάδες και τραγοδιία. "Όλ' αυτά έκαμαν τον νεαρό πρίγκιπς να αισθάνεται τον πόθο να γωροισθί και αυτός με τέτοιες όφρατες κωριές και να γυρίζη έπάνω σε ζωρηά όλοια, όπως οι κοσμικοί έκεινοι νέοι της ηλικίας του.

Αυστυχώς όμως αυτό ήταν αδύνατο. Ο πατέρας του του κρατούσε άκομη κάκια για το κακό που είχε πάθη, έξ άιτίας του, όπως ένόμιζε, και όσο πιο όφρατος και κοσμικός νέος έγινότανε ο μεγαλύτερος αδελφός του, τόσο πιο βαθεία στο σεμνάριο τον έκλειναν αυτόν!

Όταν ο πρίγκιπς ντέ Βαλεττά έτελειώσε τις σπουδές του, ο πατέρας του θέλησε να τον κατατάξη ως μοναχο στο τάγμα των Δομινικανών. "Εκείνη όμως την εποχή είχαν αναλάβη την κυβέρνηση στη Νεάπολη το φιλελεύθερο κόμμα, και την ημέρα άκριβώς που ο νεαρός πρίγκιπς κατετάσθετο στο τάγμα των Δομινικανών, έδημοσιεύθηκε ένα διάταγμα που καταγοδιόσε τα μοναχικά τάγματα! Τότε ο πρίγκιπς έξαροστονήθηκε ιεροδιάκονος, και' έντολή του πατέρα του. Την πρώτη όμως μέρα που θα ιερογοδιόσε στην εκκλησία, η κυβέρνησις μετεροθύμισσε το νόμο περί κληρονομικών

δικαιοματόων. Κ' έτσι ο νεαρός πρίγκιπς μότρεσε να πάρη ένα μέρος από την περιουσία του πατέρα του. Τότε κι' αυτός έβγαλε το όρασι και φόρεσε ένα κοουτοσίμ που του είχε φτιάξει ο καλύτερος ράφτης της Νεαπόλεως, άγόρασε ένα όφρατο άμάξι και θανάσια όλοια και το ίδιο βράδυ παρήγγιλε να του ζατηρήσουν ένα θέατρο στο κεντραιώτερο θέατρο!

Το θέατρο αυτό λεγότανε θέατρο του "Αγίου Καρόλου και ήταν πραγματικό άριστογυμνασιό. Την ιστορία του την έχουνε δηγηθήει σ' ένα άλλο φύλλο του "Μπουκέτου". "Άλλά το ίδιο βράδυ που ο νεαρός πρίγκιπς ντέ Βαλεττά θα έκαμνε την εμφάνισή του, το μεγαλύτεροέστατο αυτό θέατρο έγινε παρανάλομα του πυρός από ένα τυχαίο δυστύχημα...

***

"Ήταν άφοκός καιρός που εις βάρος του πρίγκιπς κωλογοροδιών διάφορες κωιές φήμες. "Από το βράδυ όμως της καταστροφής του θεατρού οι κακές γλώσσες έπασιοναν κι' έξιναν παιά. "Η βίβακωνη δυνάμη του έγινε σ' όλους γνωστή και όλοι τον άπέφεγαν σάν τον διάβολο!...

Πρέπει να σημειωθή ότι εκείνη την εποχή στη Νεάπολη ο κόμοιος είχε πολλές δεοιδαιμονίες. "Άλλ' απ' όλες αυτές τις δεοιδαιμονίες η μεγαλύτερη ήταν της ζετατοφρας, όπως όνομάσαν τη βασκανία. Δηγηθήκαμε άρετά πράγματα σ' ένα από τα τελευταία φύλλα για τη ζετατοφρα. "Ας έαναγορυσίουμε λοιπόν στον πρίγκιπς.

Την εποχή αυτή ζούσε στη Νεάπολη η κόμησσα ντέ Μάρνο, μια όφρασιότατη και εθιμοπαίτη γυναίκα. "Όταν η ντέ Μάρνο άκουσε εκείνα που δηγοιούνο για τον πρίγκιπς ντέ Βαλεττά δεν θέλησε να τ'α πιστέψη. Κoi για να άποδείξη πως δεν έδιδε σημασία σε όσα αυτιά, άποφάσισε να δώση ένα βράδυ ένα χορό και έστειλε στον πρίγκιπς ειδική πρόσκληση.

"Η είδηση αυτή διαδοθήκε άμέσως σ' όλόκληρη τη Νεάπολη. Κ' η πρώτη σκέψη που έτεκαθήκε ήταν να μην πάη κανείς στο χορό γιατί όλοι πίστευαν ότι πολλά τραχιά πράγματα θα συνέβαιναν εκείνο το βράδυ στον σπίτι της κόμησις. "Όσο όμως έλλησις κι' ή μέρα του χορού τόσο περισσότερο άνωθε η περιέφρατα του κόσμου και το βράδυ του χορού το μέγαρο της κόμησις ήταν κατάμεστο από καλό και διαλεχτό πλήθος.

Στις δέκα ή όφρα έφτασε και ο πρίγκιπς. "Ελαρπε από όφρασιότα. "Η κόμησσα μόλις τον ειλε, έστρεψε προς το μέρος του, άντηλάσαν μερικίς φίλους ρονήσις και κατόπιν η κόμησσα έτρεξε το μπράσιό του. "Ο πρίγκιπς έμεινε καταγορημένος.

"Α! κυρία, τι όφρα εινη ή έσπεριδιά που δίδετε! της ειπε. Σας βεβαίω ότι για πολιν καιρό θα γίνετε λόγος γ' αυτήν.

"Α! Μις κωκακένετς, κύριε πρίγκιπς, ειπε, ή κόμησσα.

"Στο λόγο της τιμής μου, όχι! Εινη άλήθεια ότι και ο θεός σας βοηθεί. Διότι και ή βραδιά εινη άπομέ θαυμασία!...

"Ο πρίγκιπς δεν είχε τελειώσει άκομη τη φράση του κι' ενα τρομερό μπουμπουκνητό άκούσθηκε στον οφρανό. "Ενα σύννεφο που κανείς δεν είχε διακρίνει ίσασμε τότε, ζεπαλόθηκε άπειλητικό και σε λίγο έξέσασε μιά δυνατή μπόρα!...

Οι περισσότεροι καλεσμένοι της ντέ Μάρνο, καθώς κι' ή ίδια η κόμησσα με τον πρίγκιπς, βίβακόντουσαν τη στιγμή αυτή στον κήπο, όπου και έκαναν την παραπάνω σουμιλία. "Αναγκασθήκαν λοιπόν να καταφύγουν στο σαλόνι.

Το σαλόνι φωτιζότανε θανάσια από ένα μεγαλοπρέστατο κρηαστό πολυέλιω, τον όποιο η κόμησσα είχε φέρει από την "Αγγλία και τον όποιο είχαν άνάγη για πρώτη φορά. Μόλις ο πρίγκιπς, ζατάβνιας την κόμησσα απ' το μπράσιό, έπάτησε το κατόψλι, έμεινε θαμπομένος κυριολεκτικά απ' τη μεγαλοπρέφρα του άριστογυμνασιό αυτού.

"Τι σās συμβαίνει λοιπόν πρίγκιπς, έκανε χαμογελώντας η κόμησσα.

"Α! κυρία, έφώναζε τότε ο πρίγκιπς, ο πολυέλιωός σας αυτός εινη θαύμα!

Μόλις όμως του ζέφνγαν αυτά τα λόγια, μιά από τις χουσές άλυσιδεις που έβράσταζαν τον πολυέλιωό έτρεξε, έκόπηκε και ο πολυέλιωός έπεσε στο παρκετό κι' έγινε χίλια κομμάτια!

Εδύχως δεν ήταν κανείς από κάτω εκείνη τη στιγμή... "Η κόμησσα ειχε άρχισει τώρα να μετανωώνη γιατί ειχε καλέσει στο χορό αυτόν το φοβερόν άνθρωπο, δεν μοροδισε όμως να κάμη παιά τίποτε και άπεφάσισε να ύπομεινη μέχρι τέλους τη δοκμασία. "Όστόσο, όλος ο κόσμος ειχε άρχισει να ριζνη έτοιπα βλέμματα έπάνω στον πρίγκιπς. Αυτός όμως φανόταν έντελός άνύποτος για τις καταστροφές που ειχε προβήνησις. Ειχε στενογορθεθεί λιγάκι στην άρχη, έπειτα όμως έαναβήκε άμέσως την όρεξη και την εθιμια του. "Αργότερα έπρόκατο να τραγοδιήση μιά περιέφραση ήθσοποιός της όπερας της Νεαπόλεως, την όποια η κόμησσα ειχε καλέσει έξει-

ηδες για την εορτή της. Ή ήθοποιος φάνηκε ξαφνα στο σαλόνι. Έπαυσε όμως να διασχίζει πλέον κόσμο για να φθάσει κοντά στο πιάνο που ήταν στη γωνία. Ο πρίγκιπας, ο οποίος κρατούσε άκομη το μαρτάσιο της κομμωσης, της εξήγησε συγγνώμη, κ' έστρεψε στην καλλιτέχνη στην οποία έπροσέφερε το βραχιόλι του και την ώδηγησε στη θέση της, όπου την άφησε με μια βαθεία ύποβληση. Η λεπτότητα του αυτι έκανε την καλύτερη εντύπωση σε όλους τους παρευριστούς.

Σε λίγο όλη η αίθουσα είχε τα βλέμματα καρφωμένα επάνω στη φημισμένη καλλιτέχνη. Έκείνη έκοκκίνισε λιγάκι και άρχισε τó τραγούδι της.

Τι συνέβη όμως; Η ήθοποιός, για πρώτη φορά στη ζωή της, είχε γελασθεί στη νοτα στην οποία έπαιξε τó τραγούδι της και σε λίγο, όταν έβγασε στις ύψηλες νότες, έκανε ένα τρομερό κλάυ και σταμάτησε!...

Τó πράγμα ήταν τόσο θλιβερό, ώστε όλοι έπροσπάθησαν να την παρηγορήσουν. Τó κομμό όμως έμεινε απίστευτο, και η ήθοποιός βγήκε κατακόκκινη απ' τó σαλόνι, σιγοντας άγρια βλέμματα στο βάσκανο πρίγκιπα, στον οποίο απέδιδε τó άτιμήτητά της. Και τó μονοήμερο τó απλόησαν πάλι σ' όλη την αίθουσα...

Οι προσκεκλημένοι έβρισκαν τώρα διάφορες δικαιολογίες και έφραγαν ό ένας ύστερ' από τόν άλλον. Αλλά και η κόμισσα τó χειράσθησε πειά τώρα κα' αυτή, και βρήκε με ευκαιρία για ν' άποσπείρη στίς δομιάτ' της. Ο πρίγκιπας έφυγε κα' αυτός, άνυποπτος πάντοτε και άξεκτά ίκανοποιημένος με την πρώτη του εμφάνιση στις κομμώσεις τóλους.

Καταλαβαίνετε τώρα ότι ύστερ' απ' όλα αυτά, δέν υπήρχε πειό άνθρωπος στη Νεάπολη, εκτός από τόν ίδιο τόν πριγκιπα, που νά άμφαβόλλη για τήν τρομερή βίσκανη δύναμη τού ντε Βαλέττα. Ή γνώμη είχε σχηματισθεί, και ήταν γενική και άμελιτική...

Τρεις μήνες άργότερα, ό μεγαλειότερος άδελφός τού πρίγκιπας έμονομάχησε με ένα νεαρόν εύταρτίδη, ό οποίος μιλούσε σ' έναν κύκλο με βραβυιά στη λέσχη για τή βίσκανη δύναμη τού ντε Βαλέττα. Κατά τή μονομαχία αυτή ό νεαρός εύταρτίδης, ό οποίος ήταν καλός έφορμάτος, έσοτώσε τόν όδ'ελφó τού πριγκι, ποτ.

Ο ντε Βαλέττα ποτέ δέν έμαθε ποτέ ήν αιτία για τήν οποία έμονομάχησε και βρήκε τόν θάνατο ό μεγαλειότερος άδελφός του. Έκληρονομήσε όμως τόν άγαπημένο τόν όδ'ελφó και άεταράσει με ταιδεύσει για νά ξεχάσει τόν πόνο του...

Στό άλλο φύλλο θά διηγηθούμε κα' άλλα παράδοξα περιστατικά, σχετικά με τή βίσκανια τού ντε Βαλέττα, τά όποια άναφέρουν άκόμη σήμερα οι Ναπολιτανοί με τρυφó, φρονώντας τρεις φορές στον κόρφο τους!...

ΠΙΚ - ΝΙΚ
ΤΟ ΛΞΙΚΟ ΜΑΣ

Νεροπή: Άληρημένη έννοια πρós άνεψρον τής όποίας εις μάτην γίνονται άρχαιολογικές έρευνες.

Άηδία: Τó περιεχόμενο τών περισσότερων έν Έλλάδι βιβλίων.

Άνθη: Ζών κατά τήν ιδέαν τού Παντοδύναμου, παιχνίδι στα χείρα τής γυναίκας.

Βλάκας: Ζών επίσης, άνθρωπίνην έχον μορφήν.

Γυνή: Μυστήριο για όλους εκτός τού πλάστου και αυτής.

Γάδαρος ή Όνος: Ζών άξιοσημειωτων για τήν παροιμιώδη ύπομνη του. Έχει τά ίδια προτερήματα με πολλούς συζύγους.

Άημοσία θέσις: Κοινόν κτήμα παντός Έλληνος.

Δάσκαλος ή διδάσκαλος: Αί δέκα πληγαί τού Φοραό.

Δέν θέλω: Φράσις σημαίνουσα άκρωτός τó έναντίον στο στόμα τής γυναίκας.

Ζήτω!: Συνήθης φράσις έμφρονιμένη στις διαδηλώσεις κατά λάθος άντί τού ζητά.

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ
ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΧΙΩΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Τό φρικώδη βροκνιστήριχ 21 παιδιών από τή Χίω. Δεκαετής μάρτυρες πού προτιμούν να πεθάνουν παρά ν' αλλάξοπιστήσουν. Ή άγρια πάλη ενός πελώριου άράχη πρós ένα μικρό Χιώτη. Πώς τόν έσφαξαν οι Τούρκοι. Όπου ή σφαγή γενικεύεται. Οι τρεις μικροί δραπετεί.

Ή πρώτη φροντίδα τών Τούρκων, άμέσως ύστερα από κάθε κατάληψη Βυζαντινής επαρχίας ήταν ν' αλλάζουν έντελός τó χαρακτήρα τών κατοίκων, να τους έκτουρκίζον. Και από τής άποψους αυτής εινε άδιήγητα τά βάρβαρα και σατανικά μέσα πού μετρήχοντο. Ή Τουρκία άν και πανίσχυρη τότε και μ' όλη τήν άζη και τή ζωπικότητα κάθε καινούργιου κράτους, είχε πάντα τήν άνέγχε των ταπεινών οραάδων, τών υποδοχών της και ίδιός τών Έλλήνων. Οι Έλληνες με τήν έξαιρετική τους εύφρα, με τή γλωσσολογία τους και τώσε άλλες ίκανότητες πού συγγέντησαν, ήσαν άπαραίτητοι στους άσθέντες των. Κυρίως οι Έλληνες χειρομιοποιούν από τούς Τούρκους σε διάφορες διπλωματικές θέσεις και άποστολές, για τίς όποιες οι Τούρκοι, για πολλούς και διάφορους λόγους, ήσαν άκατάλληλοι. Πολλές φορές όμως οι κατατιητές για ν' αναγκαστούν τó άπαραίτητο σόμα των Διπλωματικών και τών άλλων άνωτέρων δημοσίων ύπαλλήλων των, έφρόνιζαν να έκτουρκίζον διάφορα εύφροστά Έλληνοτόμα, στα όποια έδιναν ζωτό τήν άνάλγη μόρφωση.

Έτσι λοιπόν και ό Σουλτάνος Σελίμ ό Γ', επειδή είχε έξαιρετική εκτίμηση στην εύφρα τών Χίων, διάταξε να διαλέξουν 21 Χιωτόπουλα ή λιας μέχρι δέκα έτών, τά έξυπνότερα τού γησιού και νά στείλουν στην Πόλη. Οι μικροί αυτοί Χιώτες, άπό ύποστάσθησαν από τήν άγκαλιά τών λαχταρισμένων μονάδων τους, μεταφέρθησαν στην πρωτεύουσα τής Τουρκίας Άντοζατορίας και ό Σελίμ διάταξε να φυλάσσονται στα άνάκτορα από τήν έπιστοσία ενός στρατηγού, τού Σνανδέρ πασά.

Έκει οι άνώτεροι αόλιχοι Τούρκοι άρχισαν να τους παπλίζουν τó μυαλό με διάφορες ύποσχσεις, άν δεχόνταν να ν' αλλάξοπιστήσουν. Τους έλεγαν ότι θά γίνουν πασάδες, μεγατώνες και άρχοντες μεγάλοι και τρανοί. Αλλά οι μικροί Χιώτες, δέν δελεάζονταν από τίς ύποσχσεις τών άπίστον, και δέν δεχόν νουσαν ν' άνηθούν τή θρησκεία τους. Τότε άρχισαν τά μαρτύρια. Όστος όσος οι μικροί μάρτυρες προτιμούν να πεθάνουν, παρά ν' άσπασήνουν τή θρησκεία τους. Οι βασανιστές τους τότε έζαμαν τότε περιτομή διά τής βίας και ζωτό τούς διάταξαν να σηκώσουν τó μικρό δάχτυλο τού χειριού των, εις ένδειξη άποδοχής τής Μουσουλμανικής θρησκείας. Τόσο όμως είχαν περιωρατίσει οι μικροί Χιώτες, ώστε παρά τά άφάνταστα βασανιστήρια, πού τους έζαμαν, όχι μονάχα δέν έσφαχον τó δάχτυλο τους, αλλά και έκλειναν σφιχτά τίς γροθιές τους. Τότε οι Τούρκοι αυτοί όρησαν λυσασμένοι απ' τήν όδη τους και προσπάθησαν να τους άνοιχουν τίς γροθιές διά τής βίας. Μά οι μικροσκοπικοί ήρωες τότε δάγκαναν τά χείρα!...

Ένα μάλιστα από τά παιδιά αυτά τόσο σφιχτά είχε κλείσει τή γροθιά του, ώστε δέν κατούθησε να τού τήν άνοίξει ούτε ένας πελώριος άράχης, ενδοχός τού σφαγίου, μ' όση δύναμη και άν σταίγη. Ο άράχης όμως πεισματώθηκε, ν' έκείνος και σε μια στιγμή τής άγρίας πάλης, φορτικομένος καθώς ήταν, έσφαξε τó μικρό μάρτυρα τής Χριστιανισμός, ό όποιος πέφοντός νεκρός κρατούσε κλειμένη άκόμη τή γροθιά του. Λυσασμένος άκόμη ό άράχης έπεσε άπάνω στο νεκρό παιδί και προσπαθούσε να τού άνοίξει τó μικρό δάχτυλο, αλλά δέν τó κατούθησε! Ο πάγος τού θανάτου, τού κρατούσε κλειμένα, ένδιασμένα τά δάχτυλα.

Οι άλλοι μικροί όταν ελαιν τó φρικτό τέλος τού συμπολίτη τους όχι μονάχα δέν έκλονοήθηκαν, αλλά και πήραν περισσότερο θάρρος. Οι Τούρκοι τότε τους έγνυμνησαν και τούς μαστίγωσαν άγρια και ζωτό έφωσαν στα πληγασμένα κεραμύ τους βρασμένο λάδι!... Μά και πάλι δέν κατούθησαν τίποτα. Οι μικροί Χιώτες ήσαν άποφασισμένοι πειά να κερδίσουν τόν φωτιστέφανο τής άγιωσύνης και τόν έκέρθισαν.

Τά δυστυχισμένα παιδιά ύστερα από φρικώδη και άφάνταστα βασανιστήρια κατακρουσηγήθηκαν, εκτός από τρία, τά όποια άπόκαμαν από τά μαρτύρια και προσπορήθηκαν ότι άσπάζονται τή Μουσουλμανική θρησκεία. Μετά δύο χρόνια όμως και οι τρεις αυτοί μικροί Χιώτες κατούθησαν να δραπετεύουν από τó σερδί και να φύγουν για τήν Ίταλία, όπου άσπάζτηκαν τόν καθολικισμό...

Ο μικρός Χριστός